ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ (Ματθ. β΄ 13-23)
30 Δεκεμβρίου 2018

Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει, ἀγαπητοί ἀδελφοί, τὴ μνήμη τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος, τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ. Εἶναι τρία πρόσωπα ποὺ σηματοδοτοῦν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ νόμο στὴ Χάρη· εἶναι πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶχαν οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὸ Χριστό, διότι ἔζησαν ὁ καθένας μ᾽ ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο τὸ ἔλεος, τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ δόξα Του. Τὸν γνώρισαν ὡς «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ», «πρότερον μὲν ἄσαρκον ὡς Λόγον» ὁ Δαβίδ, «ὕστερον δὲ δι᾽ ἡμᾶς σεσαρκωμένον» ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ Ἰάκωβος.

Ἡ μετάβαση ὅμως ἀπὸ τὸ νόμο στὴ Χάρη, ἀπὸ τὴν Παλαιὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη, δὲν ἔγινε χωρὶς τριγμοὺς σὲ πολλὲς συνειδήσεις. Ὁ Χριστὸς γιὰ πολλοὺς ἦταν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Ἂν παρακολουθήσουμε τὴν ἱστορία τοῦ περιούσιου λαοῦ θὰ δοῦμε ὅτι σὲ σχέση μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν φανέρωση τῆς Βασιλείας Του ἐμφανίζονται διάφορες κατηγορίες ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ προγεύονται μὲ τὸ προφητικὸ χάρισμα τοὺς καρποὺς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, ὅπως ἦταν ὁ Δαβίδ. Ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ ζοῦσαν σιωπηλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἀφοῦ ξεπέρασαν τὸ «γράμμα» ποὺ «ἀποκτείνει» καὶ ἔφθασαν μέχρι τὴν τελειότητα τῆς εὐαγγελικῆς δικαιοσύνης, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέει ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὑπηρέτησε τὸ μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας μὲ διάθεση καὶ μὲ στοργὴ καὶ μὲ ὅλη τὴν ἐπιμέλεια ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ ἐκείνους ποὺ ζοῦν σ᾽ ἕνα σπίτι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μνηστεύθηκε τὴν ἁγία Παρθένο, βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἀνέλπιστα καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα. Ἀλλὰ ἡ διάθεσή του ἦταν πάντα ἀγαθὴ καὶ γι᾽ αὐτὸ σὲ κάθε περίσταση ὁ Θεὸς τὸν ὁδηγοῦσε στὸ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσει. Ἐπίσης, ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν τὶς πατρικὲς παραδόσεις, ἀλλὰ δὲ δίστασαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ σκιὰ τοῦ νόμου καὶ νὰ περάσουν στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, ὅταν γνώρισαν τὸ Χριστὸ ὡς μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν γιὸ τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, πρῶτο ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν μιὰ θετικὴ στάση ἀπέναντι στὸ Χριστό, ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ ἐκδήλωσαν ἀρνητικὲς διαθέσεις ἀπέναντί Του. Τέτοιοι ἦταν οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι καὶ ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴ Γέννηση τοῦ Ἰησοῦ

«ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἰεροσόλυμα μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ συναγαγῶν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ᾽ αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται».

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο στὴ σημερινὴ περικοπή, μᾶς δείχνει προκαταβολικὰ τὴν τύχη τοῦ Μεσσία μέσα στὸν κόσμο. Ὁ νεογέννητος Χριστὸς εὐθὺς ὡς εἰσέρχεται στὸν παρόντα κόσμο γνωρίζει τὴν καταδίωξη καὶ τὴν ἐχθρότητα τῶν ἀρχόντων. Ἡ ἐχθρότητα αὐτὴ βρίσκει τὸν κύριο ἐκπρόσωπό της στὸ βασιλιὰ Ἡρώδη, ἡ θηριωδία τοῦ ὁποίου μᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἐποχῆς.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ σημαίνεται ἤδη ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεώς Του. Ἡ ὅλη πορεία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο θὰ εἶναι ἕνας σταυρὸς ἀγάπης καὶ θυσίας· ἕνας σταυρὸς στὸν ὁποῖο θὰ νικηθεῖ ὁριστικὰ ἡ δαιμονικὴ δύναμη γιὰ νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως. Ἡ θηριωδία τοῦ Ἡρώδη, ποὺ ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν ἀπάνθρωπη σφαγὴ τῶν νηπίων στὴ Βηθλεὲμ καὶ στὴ γύρω περιοχὴ, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ σταματήσει ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ ἔργο τοῦ νεογέννητου Μεσσία, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Παρὰ τὸ φαινομενικὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ, τοῦ μίσους καὶ τῆς θηριωδίας μέσα στὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων, τελικὰ ἐπιβάλλεται ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης. Ὅτι ὁ Θεὸς γεννιέται σὰν ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀπόδειξη γιὰ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ λυτρώσει καὶ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ «σωτήριος Χάρις», ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δίνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐξίσου σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ ποὺ μᾶς διαφοροποιεῖ εἶναι ἡ διάθεση τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι στὸ Θεὸ γιὰ τὶς δωρεές Του. Εἶναι ἐπίσης ἡ αὐτοπροαίρετη διάθεση τῆς ὑπακοῆς μας στὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα. Καὶ εἶναι, τέλος, ἡ κοπιαστικὴ προσπάθεια νὰ μεταβάλλουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ ἀποστάτη ἢ διώκτη σὲ «σκεῦος ἐκλογῆς» τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.